

Arrest

nr. 109 979 van 17 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die handelen in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X en X, en van X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 11 maart 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 januari 2013 waarbij de aanvraag tot verlenging van de tijdelijke machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt geweigerd.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juli 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. MORJANE, die loco advocaat P. HUGET verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienen op 3 december 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en dit op grond van de medische problemen van eerste verzoekende partij.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid neemt op 3 december 2010 de beslissing waarbij verzoekende partijen worden gemachtigd tot een tijdelijk verblijf in het Rijk voor de duur van één jaar en dit op grond van de aanvraag bedoeld in punt 1.1.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) staat op 11 januari 2012 een verlenging toe van de verblijfsmachtiging voor een nieuwe duur van 12 maanden.

1.4. Op 13 december 2012 dienen verzoekende partijen een nieuwe aanvraag in tot verlenging van de tijdelijke verblijfsmachtiging. Inzake deze aanvraag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris op 30 januari 2013 de beslissing tot weigering van verlenging van de tijdelijke verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze beslissing, die op 8 februari 2013 aan verzoekende partijen ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag die op datum van 13.12.2012 bij onze diensten werd ingediend tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, en in toepassing van artikel 13 van de wet van 15 december 1980, gewijzigd door artikel 12 van de wet van 15 september 2006, heb ik de eer u mee te delen dat, overeenkomstig artikel 10 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007), aan dit verzoek tot verblijfsverlenging geen gunstig gevolg kan worden gegeven.

Overwegende dat betrokkenen een aanvraag tot verblijfsmachtiging bij onze diensten hebben ingediend op basis van genoemd artikel 9ter op 03.12.2009. Dat dit verzoek door onze diensten op 03.12.2009 gegrond werd verklaard waarna betrokkenen in het bezit werd/en gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, dit BIVR mag niet langer verlengd worden.

Reden:

Overwegende dat evenwel de omstandigheden op grond waarvan de machtiging oorspronkelijk werd toegestaan niet langer bestaan, of dat deze zodanig zijn gewijzigd dat de machtiging niet langer nodig is (artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007) tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980), waarbij werd nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft m.n.:

Overwegende dat na onderzoek dd. 28.01.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) onze arts-adviseur tot volgende conclusie kwam:

“Vanuit medisch standpunt kunnen we mijns inziens dan ook besluiten dat de aandoening van betrokkene, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Armenië.

Derhalve is er m.i. vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, Armenië.”

Dat derhalve, gezien hoger gemaakte vaststellingen, het niet langer blijkt

1) dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar haar land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekende partijen.

3. Over de ontvankelijkheid

Verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien de vordering tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoekende partijen voeren in een enig middel de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, van de artikelen 7 en 33.1 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, van artikel 29 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991, van artikel 22 van de Grondwet, van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het beginsel dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van pertinente elementen eigen aan de zaak, van het proportionaliteitsbeginsel, van het rechtzekerheidsbeginsel, van de redelijke termijn, van het beginsel van niet-retroactiviteit en van het vertrouwensbeginsel. Tevens betogen zij dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Zij verstrekken volgende toelichting bij het middel:

“1. – Absence de risque d'atteinte physique non démontrée

Attendu que la décision contestée est fondée sur l'avis du médecin conseiller de l'Office des Etrangers qui conclut que le dossier médical de la partie requérante ne permettrait pas de conclure que la maladie de la partie requérante représenterait un risque réel de traitement inhumain ou dégradant ;

Que cet avis ne se prononce nullement sur le risque d'atteinte physique dans le chef de Mme [A. S.]

Attendu qu'en se fondant sur cet avis médical, la partie adverse interprète l'article 9ter comme ne pouvant s'appliquer que lorsqu'il y a un risque vital, ou de traitement inhumain ou dégradant, alors que la disposition précitée, vise une maladie qui entraîne un risque réel ou pour la vie, pour l'intégrité physique ou encore un risque de traitement inhumain ou dégradant lorsqu'il n'y a pas de traitement adéquat dans le pays d'origine, et n'est donc pas limitée à l'hypothèse d'un risque pour la vie d'un individu ;

Que Votre conseil a jugé :

« (...) en adoptant le libellé de l'article 9ter de la Loi, le Législateur a entendu astreindre la partie défenderesse à un contrôle des pathologies alléguées qui s'avère plus étendu que celui découlant de la jurisprudence invoquée par la partie défenderesse. Ainsi, plutôt que de se référer purement et simplement à l'article 3 de la CEDH pour délimiter le contrôle auquel la partie défenderesse est tenue, le Législateur a prévu diverses hypothèses spécifiques.

La lecture du paragraphe 1 "" de l'article 9ter révèle en effet trois types de maladies qui doivent conduire à l'octroi d'un titre de séjour sur la base de cette disposition lorsqu'il n'existe aucun traitement adéquat dans le pays d'origine ou dans le pays de résidence, à savoir:

- celles qui entraînent un risque réel pour la vie;*
- celles qui entraînent un risque réel pour l'intégrité physique;*
- celles qui entraînent un risque réel de traitement inhumain ou dégradant.*

Il s'ensuit que le texte même de l'article 9ter ne permet pas une interprétation qui conduirait à l'exigence systématique d'un risque « pour la vie » du demandeur, puisque 'il envisage, au côté du risque vital, deux autres hypothèses.

Il s'ensuit que le texte même de l'article 9ter ne permet pas une interprétation qui conduirait à l'exigence systématique d'un risque «pour la vie » du demandeur, puisqu'il envisage, au côté du risque vital, deux autres hypothèses. »

(...)

le Conseil observe qu'après avoir considéré que le dossier médical ne permet pas de constater l'existence d'un seuil de gravité requis par l'article 3 de la CEDH, tel qu'interprété par la CEDH qui exige une affection représentant un risque vital vu l'état de santé critique ou le stade très avancé de la maladie, le médecin conseil et, à sa suite, la partie défenderesse, en ont déduit, indûment, qu'une autorisation de séjour ne pouvait être octroyée à la partie requérante sur la base de l'article 9ter de la Loi. Or, ainsi qu'il a déjà été exposé ci-dessus, l'article 9ter de la Loi ne se limite pas au risque de décès.

Ainsi, outre le fait que le médecin conseil de la partie défenderesse n'a pas examiné si le risque pour la vie du premier requérant pouvait résulter d'un arrêt du traitement médical prescrit, alors même que le certificat médical type concluait en ce sens, le Conseil doit constater que le rapport du médecin conseil ne permet pas de vérifier si celui-ci a examiné si les pathologies invoquées n'étaient pas de nature à entraîner un risque réel pour son intégrité physique ou un risque réel de traitement inhumain ou dégradant dans son chef. Ce faisant, le médecin conseil n'a pas exercé l'entière responsabilité du contrôle prévu par l'article 9 ter précité.

Le Conseil estime dès lors que la motivation de la décision, fondée uniquement sur ce rapport incomplet de son médecin conseil, est inadéquate au regard de l'article 9ter, § 1er, alinéa 1er, de la Loi et méconnaît par conséquent la portée de cette disposition.

En conséquence, la troisième branche du moyen unique est, en ce sens, fondée et suffit à justifier l'annulation de la décision en ce qu'elle concerne le premier requérant. »

Attendu qu'a l'appui de sa demande d'autorisation de séjour, Mme [A. S.] avait fourni un certificat médical type duquel il ressort que celle-ci souffre de diverses pathologies psychiatriques qui nécessitent un suivi médicamenteux ; qu'il ressort de ce document qu'en cas d'arrêt de traitement il y a «un risque suicidaire majeur» ainsi qu'une «possible décompensation psychotique » ;

Que le médecin conseil de l'Office des Etrangers n'a nullement remis en cause la nécessité d'un traitement médicamenteux ; qu'il n'a pas davantage contredit l'appréciation, par le médecin de la partie requérante, des conséquences d'un arrêt du traitement ;

Que partant, en se fondant sur l'avis médical du médecin conseil, la décision contestée n'a pas pris en considération tous les éléments de la cause et est inadéquatement motivée, en ce qu'elle laisse la partie requérante dans l'ignorance des raisons pour lesquelles son autorisation de séjour n'est pas prolongé ;

Que dans l'affaire relevée ci-dessus, Votre Conseil a également jugé :

« S'avère ainsi pour le moins stéréotypée et inadéquate, au vu des éléments produits par le premier requérant, la motivation de la décision afférente au premier requérant, qui indique que « Dans son avis médical du 26.06.2012, « joint en annexe de la présente décision sous pli fermé), le médecin de l'OE indique que le dossier médical de l'intéressé ne permet pas de conclure à l'existence d'un seuil de gravité requis par l'article 3 de la CEDH, tel qu'interprété par la CEDH qui exige une affection représentant un risque vital vu l'état de santé critique ou le stade très avancé de la maladie.

Dès lors, le médecin de l'OE constate qu'en le cas d'espèce, il ne s'agit pas d'une maladie telle que prévue au §1, alinéa 1er de l'article 9ter de la loi du 15 décembre 1980 qui puisse entraîner l'octroi d'une autorisation de séjour dans le Royaume sur la base de l'article précité. Il n'y a donc pas lieu de faire la recherche de la disponibilité et de l'accessibilité au pays d'origine, en Serbie»

Attendu que la partie requérante souffre toujours des mêmes pathologies qui ont justifiées l'octroi d'une autorisation de séjour pour raisons médicales ;

Que la Cour Européenne des droits de l'homme a souligné que l'article 3 CESDH impose aux Etats contractants de ne pas expulser une personne vers un pays lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire qu'elle y courra un risque réel d'être soumise à un traitement contraire à l'article 3 de la CESDH

[Voir notamment l'arrêt Ahmed C. Autriche du 17 décembre 1996, Recueil 1996-VI, p.2206, §§ 39-40.]; qu'à ce titre la Cour a considéré qu'en regard du caractère absolu du droit garanti, l'article 3 peut être étendu à des situations où le danger émane des conséquences pour la santé de l'intéressé [H.L.R. c. France du 29 avril 1997, Recueil 1997-III, p. 758, §40 ; Arrêt D.c. Royaume-Uni du 2 mai 1997, Recueil 1997-III, p. 792, § 49] ;

Que partant la décision contestée viole l'article 9ter de la loi du 15 décembre 1980 ainsi que l'article 3 de la CEDH ;

2.- Vie privée et familiale

Attendu que Mme [A. S.] est sur le territoire depuis le 29 décembre 2008, en compagnie de sa famille ;

Que toute la famille est parfaitement intégrée ; qu'en particulier, le mari de Mme [S. M. S.] ainsi que sa belle-mère Mme [L.S.] travaillent et subviennent au besoin du ménage;

Que Mme [A. S.] a trois enfants, dont les deux derniers sont nés sur le territoire; que ses enfants sont scolarisés sur le territoire ;

Que Votre Conseil a jugé :

«En tout état de cause, compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique, d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 d'autre part, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance [(5) C.E., n°65.417, 5 août 2011, in RDE - 2011 - n°164]

Qu'en l'espèce, au regard des circonstances de la cause telles que rappelées ci-dessus, l'existence d'une vie privée et familiale de [A. S.] ainsi que de sa famille sur le territoire est avérée ; que d'ailleurs la réalité de la vie familiale de celle-ci, de ses parents, de son compagnon et de ses enfants, n'est pas remise en cause ;

Que la partie adverse ne pouvait ignorer qu'il existait des indications sérieuses et avérées que la prise de l'acte attaqué puisse porter atteinte à un droit fondamental protégé par des instruments juridiques internationaux liant l'État belge, à savoir, notamment l'article 8 de la CEDH, de telle sorte qu'il lui incombait, à tout le moins, de procéder à un examen attentif de la situation et de réaliser la balance des intérêts en présence ;

Que partant, la décision contestée est insuffisamment motivée, viole l'article 8 de la CEDH et méconnaît le principe général de bonne administration qui impose de prendre en considération l'ensemble des éléments de la cause avant l'adoption d'une décision, e que est entachée d'erreur manifeste d'appréciation

[...]"

4.2. Verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen als volgt :

"[...] Vooreerst laat de verwerende partij nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 van de Wet dd. 15.12.1980, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van verzoekers hun inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek leveren, maar dat zij er ook in slagen de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijken te hebben kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekers het vereiste belang ontberen bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verwerende partij merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op verzoekers hun concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat de verwerende partij het volgende gelden.

Verzoekers houden voor dat de arts-adviseur artikel 9ter foutief interpreteert door te eisen dat er een levensgevaar moet zijn; zij verwijzen hiertoe naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waaromtrent zij evenwel niet aangeven welk het arrestnummer of de datum van het arrest is, zodat niet kan worden nagegaan waarop deze arresten precies betrekking hebben.

Terwijl niet kan worden ingezien hoe verzoekers hun kritiek relevant zou zijn, nu deze alleszins geen betrekking heeft op de concrete motieven van het advies van de arts-adviseur, advies dat als volgt luidt:

“Graag beantwoord ik uw vraag voor medische evaluatie van de gezondheidstoestand aangehaald door genoemde persoon in het kader van de verlenging van de machtiging tot verblijf. Ik verwijs hierbij naar het eerdere medisch advies van mijnentwege dd. 30/11/2010.

Door de betrokkene werden de volgende medische getuigschriften/verslagen voor gelegd ter staving van de aanvraag:

- Verslag psychiatrie dd. 26/10/2010. (...)
- Medisch getuigschrift d.d. 30/10/2012, (...)
- Medisch getuigschrift d.d. 18/01/2013, (...)
- Ongedateerd getuigschrift van onbekende opsteller (faxdatum 10/11/2011): (...); dit getuigschrift wordt inhoudelijk niet verder in overweging genomen bij het opstellen van dit medisch advies.
- Paramedische getuigschriften: {...}; deze getuigschriften/verslagen worden inhoudelijk niet verder in overweging genomen bij het opstellen van dit medisch advies.

De aanvullende medische getuigschriften van 30/10/2012 en 18/01/2013 bevestigen dat deze 28-jarige vrouw verdere psychiatrische zorgen krijgt in het kader van een majeure depressieve stoornis met actueel ernstige depressieve episode met psychotische symptomen (auditieve hallucinaties). Er is hierbij ook sprake van passieve suïcidedgedachten.

Als bijkomende psychiatrische diagnose is in deze medische getuigschriften ook melding gemaakt van een ernstig posttraumatisch stress-syndroom.

De huidige medicamenteuze behandeling bestaat uit Invega 3 mg 1x/dag (farmaceutische stof patiperidon: een antipsychoticum), Cymbalta 60 mg 1x/dag (farmaceutische stof duloxetine: een antidepressivum) en Dominai 80 mg 1x/dag (farmaceutische stof prothipendyl: een antipsychoticum) (ongewijzigd t.o.v. 30/10/2012). De betrokkene krijgt daarnaast ondersteunende psychotherapie 1x/maand en een maandelijks consult psychiatrie.

Dr. [M.] bevestigde in deze medische getuigschriften van 30/10/2012 en 18/01/2013 verder dat medicamenteuze behandeling, ondersteunende psychotherapie en regelmatige psychiatrische opvolging noodzakelijk zijn, dat de prognose gereserveerd/ongunstig is gezien de zwakke respons op verschillende voorgestelde medicamenteuze behandelingen en dat de voorziene duur van de noodzakelijke behandeling onbepaald is.

We merken op dat we niet beschikken over bijkomende medische (psychiatrische) getuigschriften/verslagen met aanvullende informatie aangaande het doorgemaakte trauma (precieze aard en omstandigheden van dit onderliggende trauma wanneer opgetreden).

We merken voorts opdat uit deze aanvullende medische getuigschriften van 30/10/2012 en 18/01/2013 niet blijkt dat een hospitalisatie psychiatrie noodzakelijk gebleken is in verband met een eventuele psychotische decompensatie of een reële suïcidedreiging.

Rekening houdende met het tijdsverloop van intussen 2 jaar (cfr. eerste vermelding van de aanwezigheid van een majeure depressieve stoornis met actueel ernstige depressieve episode met psychotische symptomen en suïciderisico in het medisch getuigschrift van dr. [M.] van 25/10/2010 en het psychiatrisch verslag van 26/10/2010) en mede gezien de afwezigheid van noodzaak tot

hospitalisatie psychiatrie in tussentijd kunnen we mijns inziens redelijkerwijze besluiten tot ernstige doch gestabiliseerde psychiatrische problematiek. Daar waar er in oktober 2010 onvoldoende zicht was op dele verwachten evolutie van het psychiatrisch toestandsbeeld (cfr. de betrokkene was toen recent van behandelende psychiater veranderd en haar medicatie was pas opnieuw aangepast), kunnen we nu besluiten tot psychiatrische pathologie die mits de nodige psychiatrische zorgen stabiel gehouden kan worden.

Op basis van de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften/verslagen blijkt niet dat er bij de betrokkene sprake is van een actuele strikte medische contra-indicatie om te reizen.

Op basis van de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften/verslagen blijkt niet dat mantelzorg op dit ogenblik strikt medisch vereist is bij de betrokkene

Wat betreft de beschikbaarheid van de medische behandeling en opvolging in het land van herkomst, Armenië:

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):

(...)

Uit deze informatie blijkt dat medicamenteuze behandeling met duloxetine en antipsychotica beschikbaar is in Armenië: indien noodzakelijk/gewenst kan prothipendyl vervangen worden door een ander antipsychoticum. Psychotherapie is eveneens beschikbaar in Armenië. Psychiatrische zorgen (ambulant en via hospitalisatie) zijn beschikbaar in Armenië.

Wat betreft de toegankelijkheid van de medische behandeling en opvolging in het land van herkomst Armenië:

Verwijzend naar de Nota Toegankelijkheid van de zorgen in het herkomstland of land van gewoonlijk verblijf d. d. 25/01/2013:

(...)

De financiële toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen is bijgevolg voldoende gegarandeerd.

Verder dient vermeld te worden dat betrokkene vrij een beroep kan doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) (...).

Dit alles in overweging genomen kan gesteld worden dat betrokkene aanspraak kan maken op een medische behandeling. en er dan ook geen bezwaar bestaat tegen een terugkeer naar herkomstland van betrokkene. zijnde Armenië. "

Uit deze informatie kunnen we besluiten dat er geen bezwaren zijn wat betreft de toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst; Armenië.

Conclusie:

Vanuit medisch standpunt kunnen we mijns inziens dan ook besluiten dat deze majeure depressieve stoornis met actueel ernstige depressieve episode met psychotische symptomen en passieve suïcidegedachten, alsook een ernstig posttraumatisch stresssyndroom bij de betrokkene, zoals hierboven beschreven, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Armenië.

Derhalve is er mi. vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, Armenië" [...].

Waar verzoekers voorhouden dat de arts-adviseur nergens de noodzaak van een medicamenteuze behandeling heeft onderzocht, missen deze beschouwingen duidelijk feitelijke grondslag. In het advies wordt wel degelijk gemotiveerd nopens de medicatie die betrokkene neemt, en de beschikbaarheid van de nodige medicijnen (en toegankelijkheid van de behandeling).

Verzoekers hadden kennelijk een ander advies voor ogen bij het opstellen van hun verzoekschrift; geenszins heeft hun kritiek betrekking op de concrete motivering van het advies van de arts-adviseur.

Terwijl de loutere bewering dat verzoekster nog steeds aan dezelfde aandoeningen lijdt die aanleiding hebben gegeven tot de machtiging tot verblijf, bewering die niet verder wordt verduidelijkt noch

ondersteund door stukken, voorbij gaat aan de motieven van de bestreden beslissing en van het advies van de arts-adviseur.

Uit het advies van de arts-adviseur blijkt duidelijk dat kan worden besloten tot psychiatrische pathologie die mits de nodige psychiatrische zorgen stabiel gehouden kan worden.

De arts-adviseur merkt dienomtrent op dat zij niet beschikt over bijkomende medische (psychiatrische) getuigschriften/verslagen met aanvullende informatie aangaande het doorgemaakte trauma (precieze aard en omstandigheden van dit onderliggende trauma wanneer opgetreden); alsmede dat uit de aanvullende medische getuigschriften van 30/10/2012 en 18/01/2013 niet blijkt dat een hospitalisatie psychiatrie noodzakelijk gebleken is in verband met een eventuele psychotische decompensatie of een reële suïcidedreiging.

Rekening houdende met het tijdsverloop van intussen 2 jaar (cfr. eerste vermelding van de aanwezigheid van een majeure depressieve stoornis met actueel ernstige depressieve episode met psychotische symptomen en suïciderisico in het medisch getuigschrift van dr. [M.] van 25/10/2010 en het psychiatrisch verslag van 26/10/2010) en mede gezien de afwezigheid van noodzaak tot hospitalisatie psychiatrie in tussentijd besluit de arts-adviseur op kennelijk redelijke wijze tot een ernstige doch gestabiliseerde psychiatrische problematiek.

Terwijl in de bestreden beslissing expliciet wordt gemotiveerd dat de omstandigheden op grond waarvan de machtiging oorspronkelijk werd toegestaan niet langer bestaan, of dat deze zodanig zijn gewijzigd dat de machtiging niet langer nodig is (met verwijzing naar artikel 9 van het KB van 17.05.2007). waarbij werd nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft.

Verzoekers gaan evenwel niet in op voormelde motieven van de bestreden beslissing en van het advies; zij laten deze geheel onbesproken.

Met hun vage en ongestaafde beschouwingen tonen verzoekers dan ook niet aan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie op kennelijk onredelijke wijze zou hebben gehandeld bij het nemen van de in casu bestreden beslissing.

Het loutere feit dat verzoekers het hiermee niet eens zijn, maakt vanzelfsprekend niet dat de bestreden beslissing zou moeten worden vernietigd.

In een tweede onderdeel van het enig middel voeren verzoekers een schending aan van het recht op een privé- en gezinsleven.

Zij houden voor dat de ganse familie perfect geïntegreerd is, en de jongste twee kinderen van mevr. [A. S.] in België zijn geboren. De verwerende partij laat gelden dat verzoekers geenszins een schending van artikel 8 EVRM aannemelijk maken.

Verzoekers dienen in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie of een beschermenswaardig privéleven te bewijzen, wanneer zij zich beroepen op art. 8 EVRM.

“Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.” (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

In casu dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoekers niet verduidelijken in welke zin hun gezins- of familieleven zou worden geschonden door de bestreden beslissing.

Terwijl de bestreden beslissing betrekking heeft op alle verzoekers, zodat de bestreden beslissing op zich geen scheiding van de familieleden tot gevolg kan hebben. De bestreden beslissing bevat bovendien niet eens een bevel om het grondgebied te verlaten, zodat ook om die reden verzoekers hun beschouwingen niet dienstig zijn.

Verder maken verzoekers ook niet aannemelijk dat er sprake kan zijn van een beschermd privéleven dat door de bestreden beslissing zou worden geschonden. Hun vage en theoretische beweringen volstaan geenszins opdat een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 EVRM kan worden aangenomen.

Ten overvloede, “ Verzoeker toont niet aan dat hij in België een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM onderhoudt. De gewone sociale of zakelijke relaties waar verzoeker op doelt in zijn verzoekschrift vallen niet onder de bescherming van het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM (RVS, nr. 140.165 van 15 februari 2005). Verzoeker toont geen gezinsleven aan in de zin van artikel 8 van het EVRM. ” (R.v.V. nr. 91.850 dd. 21 november 2012)

En “Anders dan wat verzoekster voorhoudt vallen gewone sociale of zakelijke relaties principieel niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM. (zie onder meer : R.v.St., nr. 151.290 van 14 november 2005; R.v.St. nr. 140.615 van 15 februari 2005, nr. R.v.St. 102 840 van 23 januari 2002; R.v.St. nr. 135 236 van 22 september 2004). ” (R.v.V. nr. 52 345 van 3 december 2010)

Verzoekers falen in de op hen rustende bewijslast. Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Ten overvloede laat de verwerende partij nog gelden dat artikel 8 EVRM niet absoluut is. Het tweede lid van artikel 8 vermeldt dat een inmenging van het openbaar gezag met betrekking tot de uitoefening van het in art. 8, 1 vermelde recht is toegestaan wanneer deze nodig is ter vrijwaring van de nationale veiligheid en de openbare orde, voor het economische welzijn van het land, voor de vrijwaring van de orde, de preventie van strafrechtelijke inbreuken, de bescherming van de gezondheid en de moraal, of voor de verdediging van de rechten en vrijheden van derden.

Verwerende partij laat gelden dat de inmenging van het openbaar gezag voorzien is in de Vreemdelingenwet. Terwijl deze inmenging minstens één van de in artikel 8, tweede lid EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van ‘s lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet- onderdanen te regelen.

Verzoekers laten na in concreto aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in hun familiaal of privéleven zou uitmaken en dat hun private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107).

Verzoekers laten na aan te tonen op welke wijze de correcte toepassing van de Vreemdelingenwet een niet-toegelaten inmenging in hun privé- of gezinsleven zou uitmaken. Bovendien houdt de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten in, laat staan een absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Verzoekers dienen evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

Voor zover toch dient aangenomen te worden dat verzoeker zich kan beroepen op een privéleven in België in de zin van artikel 8 EVRM, wijst de Raad erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens met betrekking tot artikel 8 van het EVRM erkent dat de bestuursmaatregelen inzake de toepassing van de wetten op de controle van de toegang tot het grondgebied en het verblijf beantwoorden aan de legitieme doelstellingen die het recht op het privéleven kunnen inperken (cfr. EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie tegen Noorwegen). De controle op de toegang tot het grondgebied behoort tot de soevereiniteit van de verdragsstaten. Artikel 8 van het EVRM legt de verdragsstaten niet de verplichting op om de vrije keuze van de woonplaats van een vreemdeling en het ontwikkelen van een privéleven op hun grondgebied te gedogen. Bijgevolg is een weigeringsbeslissing,

gesteund op het gegeven dat iemand niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zoals nader bepaald in de instructie van 19 juli 2009, zowel legaal als legitiem (cfr. RvS 29 juni 2009, nr. 194 826). Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen zijn belangen enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering, wat het oogmerk is van de bestreden beslissing, anderzijds.

*Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.
(R.v.V nr. 60 245 van 26 april 2011)*

De voorgehouden schending van artikel 8 EVRM kan niet worden aangenomen.

Tot slot merkt de verwerende partij nog op dat verzoekers in de uiteenzetting van hun middel niet zijn ingegaan op de nochtans voorgehouden schending van artikel 3 EVRM, de artikelen 7 en 33.1 van het van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, artikel 29 Kinderrechtenverdrag, artikel 22 Grondwet, het beginsel van rechtszekerheid en redelijke termijn en niet-retroactiviteit en het vertrouwensbeginsel.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekers vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen.

Ook indien in de toelichting van het enig middel door verzoekers slechts op een zeer algemene wijze wordt ingegaan op bepaalde rechtsregels, is het de verwerende partij op basis daarvan niet duidelijk hoe deze volgens verzoekers door het nemen van de bestreden beslissing concreet zijn geschonden, zodat het middel in dit opzicht hoe dan ook niet ontvankelijk is (cf. R.v.St. nr. 46.649, 25.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Uit het voorgaande volgt dat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schendingen dewelke niet - naar behoren - worden toegelicht, naar het oordeel van de verwerende partij om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Verzoekers hun beschouwingen falen in rechte en in feite kunnen niet worden aangenomen.

De verwerende partij besluit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht en gezien de concrete inhoud van het advies van de arts-adviseur heeft geoordeeld dat het BIVR niet langer mocht worden verlengd.

De gemachtigde van de staatssecretaris handelde daarbij na grondig en zorgvuldig onderzoek van de elementen die verzoekers hun concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel inclusief.

Verzoekers kunnen niet dienstig anders voorhouden. [...]”

4.3.1. Er dient te worden vastgesteld dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

4.3.2. Verzoekende partijen betogen dat in het medische advies van de ambtenaar-geneesheer van 28 januari 2013 waarop verwerende partij zich heeft gesteund bij het nemen van de bestreden beslissing enkel wordt gemotiveerd dat de aandoening van eerste verzoekende partij geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling en opvolging beschikbaar

en toegankelijk is in het land van herkomst. Zij stellen dat het advies zich op geen enkele wijze uitsprekt over “het risico op een fysieke aantasting” (“*risque d’atteinte physique*”) en verwijzen hierbij naar rechtspraak van de Raad dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet verschillende componenten bevat.

In casu wordt in de bestreden beslissing, onder verwijzing naar artikel 9 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet en de artikelen 9ter en 13 van de Vreemdelingenwet, gesteld dat de omstandigheden op grond waarvan de machtiging tot verblijf oorspronkelijk werd toegestaan niet langer bestaan of dat deze zodanig zijn gewijzigd dat de machtiging niet langer nodig is waarbij werd nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet – op grond waarvan verzoekende partijen werden gemachtigd tot een tijdelijk verblijf in het Rijk – luidt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

Artikel 13, § 3, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België :

[...]

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden;

[...].”

Artikel 9 van voormeld koninklijk besluit van 17 mei 2007 bepaalt:

“De vreemdeling die gemachtigd werd tot beperkt verblijf op grond van artikel 9ter van de wet, wordt geacht niet meer te voldoen aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden in de zin van artikel 13, § 3, 2°, van de wet, indien de omstandigheden op grond waarvan de machtiging werd verleend, niet langer bestaan, of zodanig zijn gewijzigd dat deze machtiging niet langer nodig is. Er dient hierbij te worden nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter hebben.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen werden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet op grond van een medisch advies van een ambtenaar-geneesheer van 30 november 2010. In dit advies wordt als volgt gesteld: *“Gezien de aard en de ernst van deze medische problematiek bij de betrokkene (majeure depressieve stoornis met actuele ernstige depressieve episode en begeleidende ernstige psychotische symptomatologie; tevens actueel suïciderisico) en gezien de zwakke respons op de behandeling (er werden reeds meerdere klassen antidepressiva gegeven, in de aanbevolen dosissen en voor de aanbevolen termijnen, met afwezigheid van verbetering) en de hieruit voortvloeiende gereserveerde prognose w.b. de mogelijkheid tot het bekomen van een remissie van symptomen, kan deze majeure depressieve stoornis bij de betrokkene inderdaad beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico inhoudt voor haar leven en/of fysieke integriteit.”* Verzoekende partijen verkregen aldus hun tijdelijke verblijfsmachtiging op grond van het gegeven dat de aandoening van eerste verzoekende partij op dat ogenblik een risico inhield voor haar leven en/of haar fysieke integriteit.

De Raad stelt vast dat verwerende partij zich in de bestreden beslissing volledig steunt op het nieuwe advies van dezelfde ambtenaar-geneesheer van 28 januari 2013 – dat samen met de bestreden beslissing onder gesloten omslag aan verzoekende partijen ter kennis werd gebracht en bijgevolg integraal deel uitmaakt van de motivering van de bestreden beslissing – om te oordelen dat noch een ziekte voorligt die een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit inhoudt, noch een reëel risico

op een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van gewoonlijk verblijf. Evenwel blijkt uit een lezing van het medisch advies van 28 januari 2013 dat de ambtenaar-geneesheer louter heeft gemotiveerd omtrent het reëel risico op een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van gewoonlijk verblijf, doch heeft nagelaten te motiveren met betrekking tot de vraag of de ziekte een reëel risico op het leven of de fysieke integriteit inhoudt. In het advies wordt immers geconcludeerd als volgt: *“Vanuit medisch standpunt kunnen we mijns inziens dan ook besluiten dat deze majeure depressieve stoornis met actueel ernstige depressieve episode met psychotische symptomen en passieve suïcidegedachten, alsook een ernstig posttraumatisch stresssyndroom bij de betrokkene, zoals hierboven beschreven, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Armenië”*.

De Raad benadrukt evenwel dat artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet duidelijk voorziet in twee afzonderlijke mogelijkheden, zijnde enerzijds een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit en anderzijds een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst, waarbij de duidelijke bepalingen van dit artikel geen nadere interpretatie vergen en geenszins toelaten te besluiten dat de eerste mogelijkheid afhankelijk is van de tweede mogelijkheid (RvS 19 juni 2013, nr. 223.961).

Nu enerzijds verzoekende partijen werden gemachtigd tot een tijdelijk verblijf in het Rijk op grond van de vaststelling dat er op dat ogenblik sprake was van een aandoening die een reëel risico inhield voor het leven en/of de fysieke integriteit van eerste verzoekende partij en anderzijds artikel 9ter van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorziet in duidelijk van elkaar te onderscheiden mogelijkheden, stelt de Raad – in het licht van voormelde wettelijke bepalingen – vast dat de motivering van de *in casu* bestreden beslissing niet afdoende is. Een motivering ontbreekt immers over de vraag of er al dan niet nog sprake is van een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven en/of de fysieke integriteit van eerste verzoekende partij.

Het enkele feit dat de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing besluit dat noch een ziekte voorligt die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, noch een ziekte blijkt die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van gewoonlijk verblijf, vermag aan deze vaststelling geen afbreuk te doen. Zoals reeds uiteengezet, heeft de gemachtigde van de staatssecretaris zich ter ondersteuning van dit besluit louter gebaseerd op het advies van de ambtenaar-geneesheer, waarin ten onrechte niet wordt gemotiveerd met betrekking tot het reëel risico op het leven en/of de fysieke integriteit. De Raad merkt op dat een motivering door middel van een verwijzing slechts afdoende kan zijn indien het stuk waarnaar wordt verwezen zelf afdoende is gemotiveerd (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, “Formele motivering van bestuurshandelingen” in *Administratieve Rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 1999, 132.).

Verwerende partij stelt nog dat de motieven op eenvoudige wijze in de bestreden beslissing kunnen worden gelezen en dat op lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissing kunnen weergeven en derhalve blijk geven kennis te hebben van deze motieven. De Raad merkt evenwel op dat dit betoog van verwerende partij voorbij gaat aan voormelde vaststelling dat het advies van de ambtenaar-geneesheer zich niet uitspreekt over het actueel reëel risico voor het leven en/of de fysieke integriteit van eerste verzoekende partij, daar waar de tijdelijke verblijfsmachtiging net op deze grond werd toegekend.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 is aangetoond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond. Er is geen noodzaak tot onderzoek van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

5. Korte debatten

Verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21

december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 januari 2013 tot weigering van de aanvraag tot verlenging van de tijdelijke machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien september tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS